

Henlæggelsen af hele Forligsmæglingen til disse vil medføre, er der ingen Fare for, henset til, at efter den nugældende Ordning her i Kjøbenhavn to Gældskommissionsdommere mægle Forlig i ca. 12,000 Sager aarlig, uden at dette tager hver af dem mere Tid end ca. 6 Timer ugentlig.

Under Hensyn til alt det anførte foreslaas i Udkastet den ved de almindelige Forligskommissioner hidtil foregaaede Mægling henflyttet til Retterne.

Hyad dernæst særlig angaar Forslaget om at henlægge Forligsmæglingen i Landsretssager til *Underretterne* og ikke til Landsretterne selv, da er Grunden hertil den, at man derved dels sparer den Sagvolder, der er villig til at gaa paa Forlig, Ulejligheden ved en Rejse til Landsretten, dels som Følge af den tilknyttede Regel om Udeblivelsesdom sparer Sagsøgeren Udgifterne og Besværet ved en Landsretssag i saadanne Inkassationsager, hvor Sagvolderen i Virkeligheden ingen Indsigelse har.

Naar Udkastet efter det af Sø- og Handelsretsloven givne Forbillede har givet *Sagførere Adgang til at møde ved Forligsmægling* (dog vel at mærke kun, naar vedkommende Part overhovedet er berettiget til at sende Fuldmægtig i Stedet for at møde personlig) er dette begrundet paa, at Sagførerne i alt Fald under Nutidens Forhold i Reglen ville være mere interesserede i, at der ved deres Medvirken tilvejebringes et Forlig, end at det kommer til Proces. Erfaringen viser da ogsaa, at det, naar Parterne ikke møde personlig, er langt heldigere for Mæglingen, at de som Fuldmægtig sende en Sagfører, end en Ikke-Sagfører, idet Fuldmægtige, der ikke ere Sagførere, paa Grund af den Stilling, de i Reglen indtage over for Parterne eller paa Grund af deres juridiske Ukyndighed, ere ængstelige for at foretage eller bestemme noget som helst paa egen Haand, og Mæglingen bliver derved paa Forhaand haabløs. Derhos kan fremhæves, at der, naar Dommeren er Forligsmægler, haves en sikrere Modyægt mod Sagføreren juridiske Autoritet, end naar Forligsmægleren er en Lægmand. —

Som oven for angivet gaar Udkastets Bestemmelser ikke blot ud paa at henlægge al Forligsmægling til Retten, men ogsaa paa at gøre Mæglingen *offentlig*. Forligsmæglingen i dens overleverede Form med Overtalelsesforsøg for lukkede Døre, og deraf følgende ukontrolleret Adgang til Anvendelse af alle Slags Former for Overtalelse saavel som den Parterne udtryk-

kelig tilsikrede Adgang til bag efter at lyve sig fra alt, hvad de maatte have erkendt under Mæglingen, — idet der jo nemlig efter Forordningen 10de Juli 1795 § 41 ikke maa føres Vidner angaaende dette — er i Virkeligheden noget ganske forældet og særlig i bestemt Strid med de Grundsætninger, hvorpaa hele den paa-tænkte Reform hviler. I Konsekvens af disse bør det hævdes, at der under Mæglingen ikke anvendes andre Overtalelsesmidler end saadanne, der kunne taale at anvendes offentlig, saavel som at, hvad en Part siger under Forligsmæglingen, det bør han staa ved, lige saa vel som han maa staa ved, hvad han siger andet Steds. Hertil kommer endnu, at der efter Erfaringen fra Udlandet er Grund til at vente, at Offentligheden vil lægge en vis Dæmper paa en Parts mulige Tilbøjeligheder til chikanøs eller hensynsløs Udnyttelse af sin juridiske Ret saavel som paa Umedgørlighed og Trættekærhed og saaledes vil befordre Indgaaelsen af rimelige Forlig.

Endnu maa bemærkes, at man har fundet den gældende Regel om, at den Part, der undlader at opfylde sin Pligt med Hensyn til Møde til Forligsmægling skal betale Processens Omkostninger, uden Hensyn til Sagens Udfald i øvrigt, alt for stræng, og derfor har lempet den derhen, at en Part ved saadan Forsømmelse, foruden at ifalde Bøde, kun taber Adgangen til at faa sig Processens Omkostninger i 1ste Instans tilkendte hos Modparten, selv om han vinder Sagen, men derimod ikke ubetinget skal erstatte Modparten dennes Omkostninger.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 139.

I det tidligere Forslags § 154 nævntes blandt Undtagelserne fra Reglen om Forligsmæglings Nødvendighed endvidere det Tilfælde, at Sagsøgte ikke havde Bopæl her i Landet. Denne Undtagelse er ikke medtagen, dels fordi den uden tilstrækkelig Grund vilde hindre, at der kunde faas Udeblivelsesdom over en Udlænding efter § 141, 2det Stykke, dels fordi det jo meget vel kan forekomme, især hvis Sagsøgte dog har Ophold her i Landet, at han giver Møde i Sagen, og der i saa Fald er samme Grund til Forligsmægling som ellers. Derimod er der i Paragrafen under Nr. 3 optaget en Undtagelse fra Forligsmæglingens Nødvendighed for det Tilfælde, at offentlig Indstævning finder Sted.